

עמוס קינן זה האיש מחזה בלי מערכה

(יום חם. מיליון אנשים ברחוב. כולם מזיעים. מזיעים באוטובוסים. מזיעים בבית הקפה. מזיעים במשרד. מזיעים במקלחת. מי שלא מזיע, משוגע. השמש זורחת, השקדייה פורחת)
אזרח א: אפשר להשתגע מהחום הזה.
אזרח ב: אין אמונה.
אזרח א: אפשר להשתגע מכל המסים האלה. אין לי ממה לשלם.
אזרח ב: כולם גנבים.
אזרח א: אתמול גנבו ממני זוג מכנסיים.
אזרח ב: מה אתה אומר.
אזרח א: מה שאתה שומע. באמצע הרחוב. מבלי שהרגשתי.
אזרח ב: מה אתה אומר!
אזרח א: מה שאתה שומע. הלכתי ברחוב ופתאום ראיתי שכל האנשים מסתכלים עלי וצוחקים – הייתי בלי מכנסיים.
אזרח ב: מה אתה אומר!
אזרח א: מה שאתה שומע. ואני בטוח שלבשתי אותם לפני שיצאתי מהבית. אני לא הולך אף פעם לעבודה לפני שאני לובש את המכנסיים.
אזרח ב: איזה עולם, איזה עולם!
(אזרח א מנגב את פניו במטפחת. אזרח ב תוחב את ידו לכיסו של אזרח א)
אזרח א: מה אתה עושה? גנב! גנב!
אזרח ג: אתה חושב שתהיה מלחמה אטומית?
אזרח ד: מה אני יודע? נחכה ונראה.
אזרח ג: לך קל לחכות. לי יש אישה וילדים.
אזרח ד: אז תחכה יחד איתם.
אזרח ג: ומי יאכיל אותם בינתיים?
אזרח ד: אל תדבר איתי על אוכל. יש לי אולקוס.
אזרח ג: אתה מדבר תמיד על אולקוס, ואני חושב על המלחמה האטומית. אני לא יכול לישון בלילה. אפשר להשתגע מהחום הזה. (מנגב את פניו במטפחת)
אזרח ד: לעזאזל! (מנגב את פניו במטפחת)

אזרח ה: יצאתי איתה שני ערבים והיא לא נתנה.
אזרח ו: יש כאלה שנותנות בערב הראשון.
אזרח ה: זה תלוי כמה כסף אתה מוציא עליהן.

אזרח ו: איך שלא יהיה הן כולן זונות.
אזרח ה: לך קל לדבר, אתה לא נשוי.
אזרח ו: איך שלא יהיה, חיי כלב. כולם זונות וגנבים.
אזרח ה: אין אלוהים בלב.

אזרח ז: איפה היית אתמול בתשע בערב?
אזרחית ח: מה אכפת לך איפה הייתי אתמול בתשע בערב?
אזרח ז: (סוטר על לחיה) אל תתחמקי. איפה היית?
אזרחית ח: (בבכי) אין לך רשות להכות אותי. הייתי אצל חברה.
אזרח ז: הנה! אצל חברה! ואולי אצל השכן?
אזרחית ח: איך אתה מעז לדבר אלי כך? תתבייש לך! ומה עשית אתה לפני שבוע עם האישה
ההיא?
אזרח ז: (סוטר על לחיה בכוח) הא לך, בוגדת זולה!
אזרחית ח: (סוטר על לחיו) הא לך, בוגד עלוב!

אזרח ט: מגיע לי 25 אחוז.
אזרח י: דיברנו על 20.
אזרח ט: מה שדיברנו, דיברנו. מגיע לי 25.
אזרח י: שק בתחת.
אזרח ט: תכף אני אראה לך מי יישק בתחת למי.
(שולף אקדח ויורה שלוש יריות. אזרח י' צונח הרוג. המשטרה חוקרת)

(מהצד נראית דמות אדם רזה במשקפיים. הוא צועד לאיטו ברחוב, קורא בעיתון. איש אינו
שם לב אליו. לפתע מתרומם ההרוג, מסתכל באיש הרזה במשקפיים בהתרגשות וצועק:
זה האיש!)
אזרח ט: (בהתרגשות עצומה) מי? איפה?
אזרח י: הנה, פה, זה עם המשקפיים! זה האיש!
אזרח ט: זה האיש! הוא האשם!
אזרח ג: מי? איפה? זה האיש! הנה האשם!
אזרח ד: (בהיסטריה) זה האיש! זה הבוגד!
אזרח ה: מוות לבוגדים!
שוטר: זה האיש!
(כולם מתנפלים על האיש. האיש מסתכל בהם בעיניים מבוהלות ואינו תופס את המתרחש.)

נשים מסתערות עליו בצווחות ותולשות את שערותיו. ילדים יורקים עליו. זקנים משליכים עליו נעליים. הוא נקרע לגזרים תוך רגעים מעטים. הקהל מתעלל בגזרים, בקריאות טירוף: זה האיש! זה האיש! שלולית עצומה של רוק וקצף נותרת במקום שאך לפני רגעים מעטים צעד בו איש רזה במשקפיים)
שוטר: זה היה האיש. להתפזר!
(כולם מתפזרים. מנגבים את הפנים במטפחת)